

Ol azaptan kurtulup sultan olan anlar bizi diyor tam şu an kulağımda Şeyh Niyazi.

Ol azap dediği belirsizlik azabı sanırım. Bu dünyanın sahibi kim azabından kurtulduğunda o dünyanın sultanı oluyorsun.

O belirsizlik bende hala mevcut. *Bu dünyanın sahibi kim bilmiyorum. Dün biriyle konuşurken bütün her şeyi sebebi senin düşüncelerin dedi. Üzgünüm ama böyle.* Bu yeni çağ saçmalıklarının Türkiye’de yanlış anlaşılacağını tahmin ediyordum zaten, nedense ülkemizde *karma* olsun, Buda’nın *düşünceler fiilleri, fiiller dünyayı yaratır* meyanındaki sözleri olsun karikatür haliyle anlaşılıyor demek ki. Belki bizim ülkemize has bir mesele olmayabilir gerçi, *what is the matrix lan* diye caddeye atlamak sadece bize has olmasa gerek.

Konu da şu: Dün boşanmanın duruşması vardı, karar çıkar diye bekliyordum. Avukatım kovid yüzünden hastanedeymiş, gidememiş. Duruşma da eylüle kaldı. Dava 2017 eylülünden beri devam ediyor, ben de bu kararı 2020 şubatından beri bekliyorum bu arada. Bunu anlatırken *bunların hepsini sen yapıyorsun, biliyorsun değil mi* dedi. Heee demedim. Bir insanla konuşurken nadiren doğrudan karşı çıkarım, onu anlamaya çalışmak daha önemlidir ama bu zaten anlamaya da meraklı olmadığım biriydi, onun için *inanmıyorum böyle şeylere* deyip kapattım.

Bir kere, şunu sormak lazım herhalde: Ortadaki bir olay birden fazla kişiyi ilgilendiriyorsa hangisinin düşüncesi o olayı yaratmış oluyor? Dünkü duruşmanın yapılamamış olmasının sorumlusu neden ben olayım, belki avukatım kovid olmak istemiştir, belki hakim son mütalaaları okumamış ve düşüncesiyle avukatımı hasta etmiştir, belki karşı tarafın avukat ve sair taallukatı davayı düşünceleri vasıtasıyla biraz daha işkence edelim adama demişlerdir? Hangimizin düşüncesi?

Sadece benim düşüncemse, benim düşüncem bütün bu insanların düşüncelerini ve fiillerini de belirliyor demektir. *Sağol, ben bu sorumluluğu almayayım. Tanrı olacak yaşta değilim henüz.* Burada bir şey söylemiş olmuyorsun aslında, *her şeyi düşüncelerin belirliyor* demenin bir manası yok. *Her şeyin düşüncelerimi belirlemesi ve benim düşüncelerimin sahibi olmamam* daha muhtemel geliyor ama o mevzu uzun şimdilik.

Kendine tapmanın bu derecesi komik geldi. Okumuş yazmışlardan gelince daha da komik.

Düşündüklerimizle yaşadıklarımız arasında *bir bağ* olabilir. Ben de avukata geçen duruşmadan sonra *karar eylüle kalır* demiştim, o da *yok, bu sefer çıkar* demişti, ben de ona inanmıştım. Benim tahminin *avukatım hasta olur* minvalinde değil, *hakim, esas hakkındaki mütalaaları okumak için bir celse daha ister* diye düşündüğüm dendi. Avukat da *belgeleri önceden veriyoruz, duruşmaya kadar okuyor* demişti. Şimdi benim düşüncem mi belirlemiş oluyor bütün bu mevzuyu? Ben başta *eylül* dediğim için mi eylüle kaldı? Rabbim yoksa bu dünyanın sultanı ben miyim?

Dünya hayatının Allah’la insan arasında bir *muhavere* olduğuna inanmak daha doğru geliyor. Hayatın hemen hiçbir kısmı doğrudan elinizde değil. En iyi ihtimalle hayatınızın %1’i üzerinde etkilisiniz ve başınıza gelen diğer şeyler *Allah’ın size sorduğu sorular*. Siz de elinizden geldiği kadar düşünceyle,

sözle, fiille bir karşılık veriyorsunuz. Bazı düşünceleriniz de Allah'ın yeni sorular sormasına sebep olabiliyor, buna bakınca *bütün dünyayı benim düşüncelerim yarattı* demek nasıl bir narsizm.

Aslında bilgisayarın başına bir *ilişki yazısı* yazmak için oturmıştım ama Mısri beni başka yerlere götürdü. Bu da mı düşüncelerimin sonucu?

Birine merhametim kalmadığında ilgimin kesildiğini yeniden müşahade ettim. O noktaya ulaşıncaya kadar geçerli tüm kurallar, ondan sonrası için geçerli değil. Bunu her defasında yeniden görüyorum.

İyilikten anlamadığını unutmuşum dediğim birinin *hangi iyiliklerden, bir bahsetsene* diye cevap vermesi komik değil mi?

Vedalaştık ama ne iyilikleri işaret edip, *bak burada sana iyilik yapılıyor* demek adetim var, ne de böyle *bak burada vedalaşıyoruz* demek. Bundan sonra hayatında bir eksiklik hisse derse iyilik dolayısıyladır, hissetmezse de zaten iyilik olmamıştır.

Veda olarak da konuştu, ben *bu konuşmanın sonunda ne olacak?* dediğimde de cevap verip konuşmaya devam etti. *Sonuç değişmeyecekse konuşmaya da gerek yok aslında* dediğimde de konuşmaya devam etti. Veda o kadardı. Sonra yine konuşmaya devam etti ve şu an merhametin bulunduğu yerde bir krater var. Bence daha fazla konuşmaya gerek yok ama önemli olmaktan çıktı. Kendimi biliyorsam bu noktadan sonra konuşarak bir şey değişmez.

Netflix şifresini de değiştirmek zor olduğu için bıraktım. Çocuklar kullanıyor onu zaten.

İnşallah bu yazıdaki iki konuyla ilgili artık beynimin nadide nöronlarını meşgul etmem.